

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXVIII. ročník

číslo 4/duben 2022

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „ <i>Společenství Kristovo</i> “
Pondělí	18.00	rozrost (setkání střední generace, vždy 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Pátek	16–18	dorost (mladší i starší)
	18.00	mládež
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci, dočasně pozastaveno)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	Rekonstrukce	12
zápis z 825. schůze staršovstva.....	stručně a jednoduše	
Výjezdní setkání staršovstva	Jiří Schejbal (1963–2021)	13
1.–3. dubna	Dobry pastyř	15
Diakonie ČCE – SCPS	Autorozhovor	17
zpráva pro výroční shromáždění	Tomáš zpovídá Tomáše	
Horolezecká akce ml. dorostu	Rozhovor Hádej s kým	18
Na oslátku malém	Návštěva Jeruzaléma	19
vjíždí Král králů.	Tři sestry tátovi	21
Velikonoční úvaha	(zemřel bratr Jiří Čujan)	
Ludka Rejchrt, 2000	Jarní bazar	22
Velký pátek	(pozvánka)	
báseň Ludwiga S. Engela	Kontaktní informace, tiráž	23
Zmrtvýchvstání		
báseň Vladimíra Holana		

Zápis z 825. schůze staršovstva (3. 4. 2022)

Přítomni: Tomáš Bedrník, Lukáš Drápal, Tadeáš Friedrich, Lída Holá, Iva Jungwirthová, Lubor Kolář ml., Michaela Mazná, Jaroslav Pechar, Tomáš Plhák, Marie Procházková, David Slabý, Jana Stralczyńska a Jan Jeroným Zvánovec

Michaela Mazná zahájila *biblickým úvodem* na téma *Posledního soudu* v pojetí Boží knihy od Pastoral Brothers. Schůze staršovstva následovala po víkendovém výjezdu staršovstva a těsně po předvelikonočním úklidu kostela. Děkujeme všem, kteří pomohli s úklidem a Lídě Holé za pohostinnost na výjezdu. Děkujeme i všem, kdo se za staršovstvo modlí – Pán Bůh nám dává překonat vzájemné rozdíly a nalézat pokoj v našich vztazích.

V rámci sborového shromáždění jsme si zvolili *revizory* na další období. Děkujeme Petrovi Holasovi, který ve funkci skončil, za jeho dlouholetou práci, i Lie Valkové a Janovi Winkehöferovi, kteří se v práci rozhodli pokračovat, a nově zvoleným náhradníkům Jakubovi Drápalovi a Dušanovi Brunckovi. Za pořízení oficiálního zápisu děkujeme Tadeášovi Friedrichovi a za jeho řádnou kontrolu Luborovi Kolářovi a Petrovi Bískovi. Staršovstvo přijímá s vděčností podporu a důvěru sboru, kterou mu dopřává ve všech jeho úkolech, zejména v otázce rekonstrukce kostela.

V době *rekonstrukce* postavíme na zahradě *party stan* (určený primárně pro potřeby dorostu) a odešleme kostelní *piano* na potřebnou repasi.

Lenka Pecharová nám představila aktivity *křesťanské služby*. Uvítali jsme i konfirmanta Matyáše Bartaloše a vedli s ním přátelský rozhovor. Členové staršovstva, kteří nebyli přítomni na shromáždění se slibem staršovstva (Lída Holá, Iva Jungwirthová a Jana Stralczyńska), složili slib do rukou bratra faráře, který je zároveň náhradníkem v seniorátním výboru. Jaroslavovi Pecharovi jsme popřáli vše nejlepší k padesátinám a vyprošujeme mu požehnání.

zapsal Lukáš Drápal

VÝJEZDNÍ SETKÁNÍ STARŠOVSTVA

1.–3. dubna

V aprílový pátek začalo výjezdní setkání presbyterů v domě u manželů Holých v Černíkách. Devět presbyterů (Jarda Pechar, Tomáš Bedrník, Lída Holá, Jan Jeroným Zvánovec, David Blaf Slabý, Míša Trinity Mazná, Lukáš Drápal, Tadeáš Friedrich a Tomáš Plhák) se tam sešlo už večer, v sobotu ráno dorazil i Lubor Kolář.

Páteční večer jsme věnovali volnému povídání o osobních i sborových záležitostech, a v sobotu už začal program, který připravil David Slabý.

V první části sobotního dopoledne jsme si povídali více o sobě a vyplňovali dotazníkovou aktivitu, což nám pomohlo hlouběji a lépe se navzájem poznat. Ve druhé části dopoledne jsme se snažili zformulovat témata, na která se chceme zaměřit v dalším hovoru. Poté následovala obědová pauza s gulášem. Odpoledne jsme už věnovali připraveným tématům, např. plánování různých akcí a rozšiřování aktivit sboru. Hovořilo se také o skupinkách a jejich roli v kontextu branického sboru.

Ještě před setměním jsme stihli krátkou procházku na černické hřiště, kde někteří neodolali a projeli se se zapůjčeným traktůrkem. Poté jsme pokračovali v diskusi na další připravená témata a vyjasňovali jsme si někdy i vzdálenější stanoviska a názory. I tuto část dne jsme uzavřeli modlitbou a prosbou o Boží přítomnost a vedení mezi námi.

Po večeri pokračovala další část programu, tentokrát už bez Jardy Pechara, který musel odjet. Hovořili jsme o důležitém úkolu, který současné staršovstvo čeká, tedy o hledání nového faráře. Debata skončila v půl jedenácté a někteří z nás na ni navázali dalšími rozhovory, jež se protáhly do pozdních nočních hodin.

V neděli ráno jsme společně posnídali a odjeli do kostela na bohoslužbu. Všichni starší se určitě shodneme na tom, že naše setkání bylo velmi zajímavé, užitečné a plodné.

Lída Holá

DIAKONIE ČCE – SCPS

Zpráva pro výroční sborové shromáždění Farního sboru ČCE v Praze-Braníku

Milé sestry, milí bratři,

předkládáme vašemu výročnímu sborovému shromáždění stručné shrnutí činnosti Střediska celostátních programů a služeb v minulém roce.

V roce 2021 jsme oslavili 10 let existence našeho střediska, což nás velice těší a jsme rádi, že můžeme pokračovat ve smysluplné práci.

Hospodaření střediska skončilo v loňském roce vyrovnanou bilancí nákladů a výnosů ve výši 33 382 000 Kč. Pro srovnání, v roce 2020 činily náklady 17 051 000 Kč, výnosy 17 079 000 Kč a hospodaření skončilo se ziskem 28 000 Kč. Výrazný meziroční nárůst rozpočtu způsobil příchod nové sociální služby Raná

péče Diakonie, která se stala součástí střediska od 1. 1. 2021. Naše hlavní činnost se skládala ze šesti programů, které též zahrnovaly čtyři registrované sociální služby. Tým pracovníků celého střediska tvořilo 50 zaměstnanců (47 přepočtených pracovních úvazků). Pracovali jsme s více než 2455 klienty a poskytli podporu 1570 laickým pečujícím.

V Rané péči jsme spolupracovali s rodinami pečujícími o dítě s opožděným či ohroženým vývojem, s mentálním, pohybovým (případně kombinovaným) postižením nebo s poruchami autistického spektra v raném věku (do 7 let). Službu jsme poskytovali v Praze, Středočeském, Plzeňském a Ústeckém kraji. V období, kdy nám covidová opatření neumožňovala realizovat službu terénní formou, jsme komunikovali s rodinami distančně prostřednictvím online hovorů, telefonu, či e-mailu.

V sociálněaktivizační službě Lifetool jsme se hodně věnovali práci se vzpomínkami klientů (reminiscenční terapie) a pořádali jsme kurzy počítačové gramotnosti. Pokoušeli jsme se tak předcházet osamělosti seniorů. Nově jsme začali využívat brýle pro virtuální realitu, které seniorům oživují vzpomínky, zlepšují jejich psychický stav a mnohdy též posilují mezigenerační vztahy. Osoby se zdravotním postižením jsme podporovali mimo jiné s použitím alternativní a augmentativní komunikace. Naši službu jsme prezentovali na základních školách, v domovech pro seniory, v komunitních centrech a na nejrůznějších veřejných a kulturních akcích.

Ve Středisku pro zrakově postižené jsme klientům poskytovali křesťanské texty v Braillově písmu, audioknihy a zvukové časopisy ke stažení online, na kazetách, CD a flashdiscích. Všechny tyto materiály byly distribuovány prostřednictvím pošty, která je pro lidi se zrakovým postižením zdarma. Kvůli covidu jsme museli opustit víkendová setkání. Letní pobyt na Šumavě naštěstí zrušen nebyl a letošní šumavský pobyt je již naplánován na přelom července a srpna.

V Programu práce s migranty jsme našim klientům (převážně ženám azylantkám z Jemenu, Sýrie a Ruska) poskytovali sociální podporu při řešení náročných životních situací, při jednání s úřady, získávání kompetencí pro úspěšný vstup na trh práce a při řešení bytové i rodinné situace. Pořádali jsme lekce české gramatiky a konverzační hodiny češtiny pro cizince. Jako příspěvek k mezikulturnímu i mezináboženskému dialogu a vzájemnému porozumění, jsme vytvořili českou verzi výstavy Světový étos. Výstava je prezentována na veřejných místech (především ve sborech ČCE) a pořádáme k ní besedy.

V Programu prevence obchodování s lidmi jsme nadále nabízeli pomocnou ruku všem, kteří se stali obětmi pracovního vykořisťování či trestné činnosti. Podporu jsme poskytovali v Praze, Brně a Plzni. Přibyli nám klienti ze zemí mimo EU. S klienty jsme řešili především nevyplacené mzdy, legislativní nedostatky v pracovněprávních dokumentech, ale též dobrovolné návraty domů do země

původu. V azylovém domě jsme v minulém roce měli nejvíce klientů z Bulharska, Rumunska a Mongolska.

V **Institutu důstojného stárnutí** jsme pokračovali v našem již dříve nastaveném „pandemickém“ režimu. Realizovali jsme online akreditované kurzy pro pečující a online podpůrné skupiny. Točili jsme videa s lékaři o problematice cévní mozkové příhody, spasticity a epilepsie. Vydali jsme řadu příruček. Přípravovali jsme kulaté stoly a workshopy pro odbornou veřejnost, které se věnovaly problematice seniorů, neformální péče a dlouhodobě nemocných. Na půdě Senátu Parlamentu ČR jsme pod záštitou senátorky Šárky Jelínkové pořádali konferenci o dopadech pandemie na seniory a neformální pečující.

S nadějí hledíme do dalších měsíců, kdy naše služby a programy bude covidová situace omezovat už co možná nejméně. Děkujeme za vaši podporu.

P. S.: Od začátku války na Ukrajině se podílíme na pomoci uprchlíkům ve spolupráci s Ústřední církevní kanceláří ČCE a diakonickým Střediskem humanitární a rozvojové spolupráce. Provozujeme poradenskou linku pro farní sbory ČCE a diakonická střediska. Koordinujeme ubytování uprchlíků (včetně klientů sociálních služeb) v rámci Diakonie ČCE a nabízíme podporu sociálního pracovníka a ukrajinského tlumočnicka všem, kteří už v rámci církve či Diakonie ubytování poskytli. ■

HOROLEZECKÁ AKCE MLADŠÍHO DOROSTU

Ve dnech 1. a 2. dubna proběhla pod vedením Aleše Jelínka horolezecká akce pro mladší dorost. Akci jsme zahájili po dorostu a večer jsme zkoušeli poznávat jednotlivé kousky horolezeckého vybavení.

Další den jsme se kvůli špatnému počasí nevypravili ven, ale do tělocvičny na lezeckou stěnu.

Nejprve jsme se oblékli do sedáků a vysvětlili si, jak správně postupovat, aby náš jistič věděl, že nás má jistit. Pak si každý vyzkoušel, kam až zvládne vylézt. Ti, co nelezli, zatím dováděli s míči. Pak nastala nejen lezecká soutěž. Cílem hry bylo vylézt si po stěně pro úkol. Některé úkoly byly: „Vem si sladkost“ a jiné byly o poznání smutnější, například: „Vylez na žebřiny a volej: Jsem patlafousek!“, takže se děti učily i přijmout porážku ve formě špatného úkolu.

Když už všechny bolely prstíčky a ručičky z lezení, tak jsme měli duchovní program o tom, že je potřeba mít jištění nejen na stěně, ale i v životě, a co máme dělat, abychom měli pevné lano, které nás k našemu jističi (Bohu) poutá.

Děkujeme všem vedoucím, především Alešovi a jeho horolezeckému týmu i dětem za příjemně strávený čas, vám všem za přímluvné modlitby a především Pánu Bohu, který dal akci zdárně proběhnout.

Za mladší dorost *HB*

JAK SE TI LÍBILO NA DOROSTOVÉ VÝPRAVĚ?

- Strašně moc. Mně se hlavně líbilo, že jsme tam mohli spát, protože já potřebuju někde spát. Taky se mi líbilo to lezení a že mi Dora dala pítí.

Dan Matoušek, 6,5

- Líbilo se mi, že jsme měli budku a v ní jsme měli úkoly. Byl tam vždycky úkol nebo sladkost nebo tam bylo napsáno, že si máš vzít hračku. Moc se mi líbilo taky horolezení.

Dora Matoušková, 6,5

- Nejvíc se mi líbilo lézt po stěně a hrát si s míčema. Měli jsme lézt na skály, ale bylo špatný počasí. Stěna byla vysoká, ale měli jsme sedáky a přivázali jsme se.

Arnošt Slabý, 7

Překotné kolektivní dojmy:

- Soutěž byla dle některých nejstrašnější, dle jiných nejlepší
- Nejnáročnější byl převis, protože nemáš kde zapřít nohy, prostě úplně strašné
- Bylo fajn, že jsme mohli hrát přehazovanou
- Já lezla 4 trasy, já 3, 2, 1 a žádnou
- Nejpříjemnější bylo jídlo
- Nejlepší bylo spaní
- Úplně nejlepší byly odměny

Jak vidno, vzpomínek plno, děti byly nadšené, vrátily se zdravé, tak co chtít víc. ■

NA OSLÁTKU MALÉM

Na oslátku malém vyjíždí Král králů bylo téma rodinných bohoslužeb 3. dubna.

To, že figurky, které bratr farář použil k ilustraci příběhu, byly značně jiné (jak je vidět na fotografiích; figurky oběs vyvolaly salvu smíchu), se určitě vrylo do paměti přítomných dětí i dospělých členů sboru. Zkuste se i po čase někte-

rého z účastníků zeptat. Určitě si vzpomene na oslátku – žirafu a taky se mu vybaví hodně z příjezdu Pána Ježíše do Jeruzaléma.

VELIKONOČNÍ ÚVAHA

Přemýšleli jste někdy o tom, jak by asi vypadal náš život, kdyby takříkajíc „vynechaly“ první Velikonoce? Kdyby se hrobový kámen nehnul ani o vlásek a Ukřižovaný nevstal z mrtvých?

Začnu hezky popořádku. Především bychom neznali žádné nedělní bohoslužby. Neděle, latinsky Dominica (Den Páně), rusky voskresenije (Vzkříšení), by ztratily svůj obsah. Nescházeli bychom se ani žádný jiný den, protože by tu nebyla Církev. Mrtvý zakladatel by jí nedokázal dávat životodárnou sílu. „Vzpomínky na Ježíše“ by sice nějaký čas lidi dojímaly, ale brzy by vybledly, zmatněly a skončily v zapomnění. Vždyť učedníci velkého Mistra by doživořili někde v Galileji v hořkosti a zklamání.

Kdyby Ježíš práchnivěl v hrobě, kdo by ty polekané rybáře mohl poslat do světa ke všem národům, aby kázali evangelium všemu stvoření? Také horlivý rabi Saul by tenkrát dojel do Damašku podle svého programu. Mrtvý Ježíš by ho neoslovil a neproměnil v Pavla. Tudíž by nevznikly žádné křesťanské sbory, kterým by apoštol psal své epištoly. Dvě z nich byly určeny pro sbor v Tessalonice, pozdější Soluni. Odtud, jak je známo, vyšli v roce 863 na Moravu Konstantin a Metoděj. Přinesli našim pohanským předkům evangelium o živém Pánu ve staroslověnštině. Kdoví, jak by se vyvíjela celá naše kultura bez tohoto předznamenání. Jak by asi vypadaly mezilidské vztahy bez zvěsti o Boží lásce, odpuštění a smíření? Nebyl by náš svět, už tak dost krutý, neskonale horší?

Dobře víme, že historie nezná žádné „kdyby“. Je však zřejmé, že bez velikonoční zvěsti bychom neměli veliká díla křesťanského umění, obrazy Dürerovy, Cranachovy, Rembrandtovy bychom museli oželet. Neslyšeli bychom hudbu oslavující Vzkříšeného, jak ji psal Bach a Händel, Dvořák či Martinů. A naše krajina by byla také jiná, protože by tu zcela scházely kostely, ukazující svými věžemi vzhůru. Ve známém Abuladzeho filmu „Pokání“ se stará žena, bloudící nevládným městem, ptá: „Co je to za ulici, která nevede ke kostelu?“

Teprve světlem vzkříšení dostává život barvy, naději a smysl. Nebloudíme šedivými ulicemi světa sami, ale jdeme k dobrému cíli se svým z živým Pánem, který řekl: „Já jsem s vámi po všechny dny“. Každá neděle, den Vzkříšeného, kdy se scházíme k slyšení Božího slova, nám to svou tichou radostností potvrzuje.

VELKÝ PÁTEK

Z oslavy v lidu zmatek,
na kříži přibitý v pátek.
Truchlících jenom hrstka,
se u trosek naděje rozštká.

K nebi spínají ruce,
rozhodně čekali více.
Komu své osudy svěřit?
Kde najít sílu věřit?

Z Božího syna jen tělo,
tak jako u všech umrtvělo.
Pomalu změní se v prach,
bez věčné slávy strach.

Ztěžklo při sejmutí z kříže,
zákony pozemské tíže.
Nesoucí ztěžka se plouží,
večera stíny se dlouží.

Před sebou probdělé noci,
kdo u nářků ku pomoci?
V předtuše temnoty jiter,
vhroužení do svých niter.

Nemožno budoucnost tušit,
jak lehko bylo by v duši!
Neb ze smrti život zas vstane,
když, co má se stát, se stane.

Ludwig S. Engel

ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

Stanislavu Zedníčkovi

Že po tomto životě zde mělo by nás jednou vzbudit
úděsné ječení trub a polnic?
Odpust', Bože, ale utěšuju se,
že počátek a vzkříšení všech nás nebožtíků
bude ohlášen tím, že prostě zakokrhá kohout...

To potom zůstaneme ještě chvíli ležet...
První, kdo vstane,
bude maminka... Uslyšíme ji,
jak tichounce rozdělává oheň,
jak tichounce staví na plotnu vodu
a útulně bere z almárky kávový mlýnek.
Budeme zase doma.

Vladimír Holan

Báseň velkého českého básníka Vladimíra Holana (1905–1980) je ze sbírky Bolest, která byla napsána v letech 1949–1955, ale mohla vyjít až v roce 1965.

Vznikala v době pro Holana nejtěžší: nesměl tehdy publikovat, žil v osamění a jen zřídka vycházel ze svého bytu na pražské Kampě. Navíc jeho jediná dcera Kateřina trpěla nemocí, Downovým syndromem, který se tehdy neléčil, a básník to vnímal jako své prokletí.

Stanislav Zedníček (1914–2002), jemuž je báseň věnována, byl katolický básník, učitel a redaktor. Bydlel v pražských Strašnicích, blízko vily, kde Holanovi žili v letech 1934–1948.

Jiří Holý

REKONSTRUKCE

stručně a jednoduše

Kdy:

Začneme po Velikonocích, skončíme v září. Obojí tohoto roku 2022.

Co:

- **Větrání bude zajištěno** výkonnou rekuperační jednotkou, abychom v létě neomdléváli a v zimě nenastydli a šetřili peněženky.
- **Topení v celé budově** bude řešeno teplovodními radiátory, zdrojem tepla bude (stejně jako v Evenu) plynový kotel.
- V hlavním sále a v malém sálku bude nová **dřevěná podlaha**.
- **Stávající lavice** projdou důkladnou renovací, cílem je přírodní vzhled tónovaný bílým olejvoskem.
- Sedací kapacita bude rozšířena o **nové lavice po obvodu sálu**.
- **Varhany budou zcela nové**, kvalitní, elektronické, s velkými svislými reproduktory zavěšenými na stěně.
- **Interiér bude celkově vyřešen** se zohledněním našich bohoslužebných potřeb. Stěna za stolem Páně bude celá zrekonstruovaná. Naše nové zpěvníky budou mít nové poličky, do kterých se vejdou i na výšku.
- **Elektroinstalace bude celá nová**, tedy osvětlení, reflektory pro vánoční hru, audio, video, internet, zabezpečení a další.
- **Sociální zázemí se promění** na dvě plnohodnotné toalety

splachované dešťovou vodou (stejně jako v Evenu). Stará „kuchyňka“ bude zrušena.

- **Kancelář se zmenší**, aby byl kromě toalet dostatek prostoru pro technické zázemí i úklidovou místnost s výlevkou.
- **A mnoho dalšího.**

ZA JAKÝCH PODMÍNEK:

Dá-li Pán a budeme-li živi.

ZA KOLIK:

Počítáme s částkou 7 276 000 Kč celkem, z toho už část byla zaplacená za projekt a různé zálohy, zbývá 6 658 000 Kč. (Detaily byly prezentovány na sborovém shromáždění.)

Sbor má naspořeno zhruba 4 miliony korun, stále tedy potřebujeme vybrat přes 2,5 milionu korun. Přispívejte prosím na sborový účet 135027438/2010 s variabilním symbolem 888.

David „Blaf“ Slabý

JIŘÍ SCHEJBAL (1963–2021)

Bratr Jiří Schejbal navštěvoval Braník minimálně 15 let, ne-li více. Jeden z bezdomovců, které bereme jako součást života okolo nás, které občas obdaříme nějakým obnosem, ale vlastně si nevíme rady, co jim říci a co s nimi dělat.

Jirkovi jsem se začal více věnovat v době svého kurátorování. Jednak jsem nechtěl, aby Jirkovy prosby dopadaly na bratra faráře, jednak jsem se cítil jako reprezentant sboru odpovědný za způsob, jak s bezdomovci komunikujeme. Bratru faráři jsem odlehčil jen málo. Jirka dokázal skápnout jeho i mne. A samozřejmě nejen nás. Míša Bedrníková o tom možná také něco napíše. Na místě je rovněž zmínit Ivoše Plháka, který mě téměř vždy, když jsem nebyl v kostele, zastoupil. Ovšem od jisté doby, poté co Jirka zjistil, že bydlíme blízko IKEMu, byla naše nedělní absence v Braníku kompenzovaná jeho čtvrtěční návštěvou našeho paneláku.

Před více než deseti lety Jirkovi našli tumor tak blízko míchy, že ho nebylo možno operovat. Dostal se do experimentálního programu v IKEMu. Šlo o nějaký nový lék. Jeho spolupacienti postupně umírali, ale on se držel. Zdá se, že ten tumor, i když nezmizel, zůstal pod kontrolou. Jenomže se přidávaly nové a nové potíže, o kterých mě Jirka velice pečlivě každý týden informoval. Leckdy ho to hodně bolelo a leckdy se nedaly použít standardní postupy, protože byly kontraindikovány onou experimentální léčbou.

Jirka svůj blížící se konec vnímal velmi intenzivně. Vzpomínám si, jak byl přesvědčen, že se nedožije padesátky. Vypadalo to tak. A je pravda, že bych byl o něco méně štedrý, kdybych jeho náhled nesdílel. Vybázel nakonec z tolika ohrožení, že už jsem s jeho koncem až skoro přestal počítat. I když od té doby, co se u něj rozvinula cukrovka, jsem věděl, že jde do tuhého.

To, že zemřel, jsme na podzimu loňského roku pouze tušili. Je to podivné, jakým způsobem v době úzkostlivé kontroly osobních údajů odchází člověk, který je na světě sám. Asi bychom se bývali rádi složili na jeho důstojný pohřeb. Jenomže zjistit, i když bylo podezření, zda opravdu zemřel, jsme nedokázali. Tedy přesněji nedokázali včas. Cestou otevřených zdrojů to totiž není možné. Nakonec někdo ze známých, kdo má přístup k registru obyvatelstva, potvrdil jeho smrt (ale bez jakýchkoliv dalších podrobností).

Jirkova manželka se kdysi v Braníku také objevovala, pokud se nepletu. A myslím, že už dávno zemřela. Měli spolu syna. Toho ovšem dali k adopci a zřekli se práva na komunikaci. Jirka ale věděl, kdo to je a chodil se na něj zpovzdálí dívat.

O duchovních věcech jsem s ním hovořit nedokázal. Drobné pokusy, a zejména mé, dokázal rychle přepnout do výkladu o svých bolestech nebo do vzpomínání, jaký býval v mládí rváč. Nikdy jsem to nehrotil. Připadal jsem si ve srovnání s ním příliš zabezpečený, abych měl naději, že najdu slovo, které ho k něčemu posune. Považuji však za jisté, že ve sboru pobýval rád a že kázání poslouchal. Občas mi i kázání pochválil.

Svůj čas věnoval jednak schraňování všelijakých svých drobných jistot a výhod, jednak pozorování okolí. Velice se bavil, když se policistům něco nepodařilo. A s chutí mě informoval o sporech, kterým byl jako němý svědek ve sboru přítomen, byť šlo o drobnost. Prostě ho bavilo, když ti, kteří měli být příkladní, příkladní nebyli. Velice ho také těšilo, že mast, která mu pomáhala, byla připravována jistou paní lékárníci ne úplně v souladu s předpisy. Pokud se nepletu, byly tam nějaké složky z veterinární léčby.

Když do sboru přišel, tak nikde nebydlel. Díky své nemoci získal útočiště v Pernerově ulici. Odtamtud musel odejít, když nějaký spoluobyvatel oznámil, že si ošetřuje prsty u nohou. Pak se přestěhoval do azylového domu v Radotíně a tam byl spokojen.

Občas ve sboru s něčím drobným pomohl. I když to mnoho užítku nepřineslo, bylo to přesto milé. Jako by říkal, že kdyby teď mohl, tak už by jeho život šel jiným směrem. Ke sboru přilnul a mnozí ho přijali jako někoho, kdo ke sboru patří. Jistě, někdo by mohl argumentovat, že peníze do něj vložené mnoho nepřinesly. Snad. Já těch peněz však nelituji. Mám pocit, že to bylo správně, a že se to nějak v tom konečném součtu neztratí.

DOBŘÝ PASTÝŘ

Náš sbor je po mnoho desetiletí otevřeným a živým sborem. Každý nově příchozí se zde cítí dobře a ve většině případů zde rád zakotví. Velkou zásluhu na tom má vedení sboru v čele s farářem. Je milé se zde setkat od nejmenších účastníků sborového života, kteří začínají chodit a mluvit, přes děti a dospívající mládež a střední generaci až po bratry a sestry důchodového věku. Z vlastní zkušenosti vím, že se po přestěhování do Prahy pro nás stal branický sbor s farářem Ludkem Rejchrtem druhým domovem. Léta ubíhala a ve staršovstvu se začalo mluvit o možnosti získat pro sborovou práci dalšího duchovního. Při osobním rozhovoru mi bratr farář řekl, že by si takovou spolupráci dokázal představit s bratrem Jaroslavem Pecharem. Nakonec z těchto úvah sešlo.

Za několik let však nastala doba, kdy bratr farář měl jít do důchodu a pro staršovstvo začala starost koho do uprázdněného sboru získat. Zvažovali jsme několik možností, ale po rozhovorech se počet kandidátů najednou velmi zúžil. Pamatuji si to, jako by se to stalo před chvílí, že jsem se z pověření staršovstva vydal do jihočeského Strmilova za bývalým členem branického sboru a tamním farářem, bratrem Jaroslavem Pecharem. Probírali jsme nabídku pastýřské práce v Braníku a všechny eventuality s tím spojené. S velkou radostí jsem se vracel do Prahy, protože před námi byly už jen povinnosti vyplývající z církevního zřízení.

Na sborovém shromáždění konaném v neděli 28. 11. 2008 byl za nového faráře sboru zvolen bratr Jaroslav Pechar s nástupem 1. 9. 2009. Potěšitelné bylo jeho rychlé navázání na duchovenskou práci bratra Rejchrt. Kostel zůstal stále plný a stejné bylo i rozložení účastníků od batolat po důchodce. Stal se oblíbeným bratrem, který dokázal pomoci každému potřebnému členu sboru. Ozařoval nejen svým charismatem, ale i svojí obětavou a pokornou službou duchovního.

Po téměř 13 letech jeho působení v Braníku je pro mnoho z nás bratrem Jardou, který však má stále naši úctu a vážnost. Jeho velmi důkladně připravené výklady božího slova při kázáních i biblických hodinách jsou pro účastníky velkou posilou do všedního života. V rámci biblických hodin výklad pře-

čteného textu dokládá tehdejšími historickými a geopolitickými informacemi a souvislostmi. Tím dokáže posluchače lépe vnést do vykládaného textu. Modlitbami dokáže povzbudit a potěšit. Jeho zvučný hlas ani nepotřebuje instalované zesilovací zařízení. Je radost při jeho kytarovém doprovodu zpívat.

Zvláště radostné jsou rodinné neděle, kdy je výklad biblického čtení a základu textu ke kázání přizpůsoben dětským posluchačům a doplněn názornými příklady nebo hranými postavami. Děti jsou vtaženy do děje, dokáží odpovídat, někdy i vtipně, na bratrem farářem kladené otázky. Aktivně se projevují též zpěvem předem nacvičených písní. Práci s dětmi koná vřele a přirozeně. Vychází z jeho dlouholeté zkušenosti z mládežnické činnosti a z vedení letních táborů. Pro členy sboru, kteří se přiklánějí k tradičnímu pojetí, zavedl bratr farář ještě odpolední klasické bohoslužby v komunitním centru kostela Krista Spasitele na Barrandově.

Bohatě využívá pro duchovní práci Even, který byl postaven za jeho působení. Zde na jeho biblické úvahy jedenkrát za měsíc navazují loutnové koncerty Rudolfa Měřinského. Navíc administruje dobříšský sbor, kde pravidelně káže, vede biblické hodiny a hodiny náboženství. Naprostou samozřejmostí jsou pro bratra faráře návštěvy členů sboru, kteří se již z důvodu nemoci nemohou účastnit sborového života. Místem setkání jsou Domovy pro seniory v Kobylisích a na Chodově, při kterých je někdy vysluhována svatá večeře Páně. Pro přítomné se jedná o velkou duchovní posilu.

Když nás překvapila pandemie covidu a byla nejprve znemožněna a později omezena aktivní účast na sborovém životě, bratr farář zareagoval úžasným způsobem. Rychle zařídil online přenosy jak z bohoslužeb, tak z biblických hodin. Jako zkušený IT dokázal zprostředkovat účast na sborových společenstvích dokonce několika způsoby z prostředí našeho domova. Měli jsme na výběr se napojit přes jeho Facebook, kanál YouTube nebo Jitsi, které navíc umožňovalo vzájemnou komunikaci. Přenosy pochopitelně nemohly zcela vynahradit osobní prožitek, ale nebyli jsme ochuzeni o duchovní podporu modlitbami a výbornými teologickými výklady Písma bratra faráře.

Z bratra faráře při setkávání s námi vyzařuje radostný pohled a vřelý úsměv. Je to zdánlivá maličkost, která nic nestojí, přesto dokáže pohlédit na duši. Přidá-li několik slov, cítíme z nich velkou upřímnost a přátelský, lidský až kamarádský tón. V případě potřeby je ochotný nám naslouchat a pomoci nám tolik potřebnou radou. Proto si našeho bratra Jardy velmi vážíme a máme ho rádi. Kež ho sám Pán Bůh provází na jeho životní cestě svou milostí a požehnáním a dopřává mu zdraví a dostatek sil k jeho poctivé a obětavé pastýřské službě.

AUTOROZHovor

Tomáš zpovídá Tomáše

■ *Jak ses do Braníka dostal?*

Tak tady je mnohem zajímavější, jak se do Braníka dostali moji rodiče. Především příběh mé mamky nabral již legendárních rozměrů, které vám nebudu kazit realitou. Já pak v Braníku vyrůstal a účastnil se všemožných akcí. Stále rád vzpomínám na Braniborce, dorost, tábory, vody a mnoho dalších. Všem těmto akcím stále vděčím za svůj vnitřní kruh kamarádů a přátel.

■ *Pokud chápu dobře, těmto akcím se nějakým způsobem věnuješ. Mohl bys to trochu popsat?*

No tam je to složitější, protože některé věci, které jsem dělával, už nedělám, ale jiné zase nově ano. Angažovat v dorostu jsem se začal v 15 letech, a to velikonoční výpravou, čímž bych chtěl poděkovat Bedrníkům, kteří mě k tomu tehdy přizvali.

A pak bylo těch akcí a událostí opravdu hodně. Zmíním malý tábor, schůzky dorostu, tábor Pecka, odrost, vodu a všemožné výpravy. Postupně jsem v těchto činnostech rostl v odpovědnosti a u pár z nich byl defakto hlavním vedoucím. Současně se věnuji hlavně táboru Pecka (kde jsem nově hlavním vedoucím), nově vzniklé mládeži (ze které mám velkou radost) a trochu přicmrndávám na vodu.

■ *Co děláš na mládeži?*

Mým velkým cílem je nedělat nic, ale nejsem v tom zdaleka tak úspěšný.

Nejlépe bych to popsal mírně vulgárně, že kopu do lidí. Tj. mým úkolem je, abych na každou mládež zajistil večeri, hru a program. No a protože je mým cílem nedělat nic, což považuji za geniální cíl, protože bez něj bych mládež nikdy vést nedokázal, tak musím najít někoho, do koho kopnu a kdo si danou činnost vezme na starost.

Znamená to často, že víc času trávím psaním lidem, než kdybych to udělal sám, ale mohu i já na mládeži čerpat a ne jen se vysilovat. Tímto bych chtěl poděkovat všem, co kdy udělali na mládež večeri, co si připravili hru a v neposlední řadě všem, kteří měli biblický nebo jiný duchovní program (mládežníkům, ale i hostům). Speciální dík ještě patří všem, kteří zorganizovali pro mládež nějakou víkendovku nebo jinou akci.

■ *A co Pecka?*

Být hlavním vedoucím je pro mě docela těžké. Stále pořád dumám nad tím, co přesně bude na táboře můj úkol. Doposavad jsem se zaměřoval především na etapové hry a zdá se, že je budu muset ve velké míře přenechat ostatním. Silně tak zvažuji, zda bych neměl zkusit dělat něco podobného jako na mládeži a spíš tak nějak všechny usměrňovat.

Na co se ale těším velmi, je, že budu moct uskutečnit mnoho malých nápadů, na které je potřeba vůle hlavního

vedoucího a které dávají akci charakter. Být takový ministr detailů.

■ *A baví tě děláni Pecky, mládeže a dalších takových akcí?*

To je složitá otázka. Určitě mě na tom dost věci baví, ale nejsem si jistý, jestli to byl ten pravý důvod, proč je dělat. V Bibli je často motiv, kdy Bůh někoho volá na dobrodružství, a já si myslím, že pro mě to byla právě tehdy ta dorostová velikonoční výprava. Mohu říci, že na tom dobrodružství bylo něco mnohem důležitějšího a většího než jen zábava. Skrze něj vnímám, že jsem duchovně, ale i jinak silně vyrostl, a vděčím mu tak za opravdu mnoho.

■ *Jsi nejmladší člen staršovstva. Proč ses vlastně rozhodl kandidovat?*

Ono to s tím věkem nebude tak zlé, ona je Míša jen o rok starší a obecně se staršovstvo generačně do-

cela dost obměnilo. Na tuto otázku většinou reaguji žertem a to tak, že jsme si spočítal, že pokud budu souhlasit s kandidaturou, tak si ušetřím půl roku, kdy by mě do ní můj táta (a někteří další) přesvědčovali. Možná to v onen moment nebylo zas tak daleko od pravdy, ale myslím, že je docela fér říci, že na staršovstvu reprezentují právě mládež a tábory. Obecně ale mi na Braníku dost záleží a chtěl bych se dlouhodoběji podílet na jeho chodu.

■ *Co vlastně studuješ a jaké máš záliby?*

Současně jsem na bakaláři na matematiku na informatice se zaměřením na vývoj počítačových her. No a mezi záliby opět řadím hry, především ty deskové. Na hry se tak nějak zaměřuji obecně. Ale abych zmínil něco aktivnějšího, tak si docela rád zajdu běhat.

■

ROZHOVOR HÁDEJ S KÝM

Do dnešní rubriky jsme si připravili rozhovor s jednou šikovnou slečnou. Jsem zvědavá, zda uhádnete, kdo to je.

■ *Co tě v životě nejvíc baví?*

Ve škole mě nejvíc baví výtvarka.

■ *A sporty?*

Na jaře voda a v zimě běžky.

■ *A co děláš v létě?*

Už od 6 let jezdím na kostelové tábory.

■ *Co tě tam nejvíc baví?*

Mám kamarády a je to vždy zajímavé prostě celkově. (Směje se) Letos jedu na tábor i jako dítě, i jako praktikant, což bude zajímavé.

■ *Na jaký tábor jedeš jako praktikant a na jaký tábor jedeš jako účastník?*

Jedu jako praktikant na kemp mládeže, jako účastník jsem na Pecce a ještě v příměstském táboře jsem v týmu, který píše anglické divadlo s písničkami.

■ *Jak se liší práce vedoucího na táboře od práce praktikanta?*

Vedoucí je většinou plnoletý a má plnou zodpovědnost, praktikant je vedoucí s podobnými úkoly s menší zodpovědností, tak to chápu já.

■ *Jak se takový tábor plánuje?*

Sejde se rada, vymyslí se téma a rámcově se jednotlivé hry odsouhlasí a začne příprava s konkrétními lidmi na konkrétní témata.

■ *Co si myslíš, že je na letních táborech absolutně nejúžasnější a nejlepší, proč by tam děti měly jezdit?*

Já mám ráda, že si tam často na-

jdeš nové kamarády a potkáš tam se super lidmi.

■ *Naučíš se tam něco nového? Co třeba?*

Rozhodně – já osobně jsem se na Pecce naučila uzly a jednoprstovou abecedu.

■ *Co to je jednoprstová abeceda?*

Prostě způsob, jak se domlouvat na jedné ruce bez toho, aby člověk promluvil. Chystám se zdokonalovat svoje hraní na ukulele, pomáhat s psaním anglického divadla, možná mě čeká i nějaký překlad do angličtiny. Mnohá rozhodnutí ještě neznám a těším se na další spolupráci se svými kamarády a ostatními vedoucími. Všechny vás srdečně zveme k účasti na kempu mládeže a těšíme se na vás.

Ptala se

Jitka Slavíčková

Jméno zpovídáné prozradíme na konci strany 22.

NÁVŠTĚVA JERUZALÉMA

V půli března jsme spolu s Honzou odletěli do Svatého města, kde nám náš milý průvodce Karel Hrdlička odhaloval den po dni krásy Jeruzaléma. S Karlem jsme byli v Izraeli před třemi lety, kdy jsme na Jeruzalém měli pouhý jeden den a já i Honza jsme měli pocit, jako bychom v Jeruzalémě vůbec nebyli. Teď jsme jím procházeli celých šest dní a za tu krátkou chvíli jsme si našli oblíbenou čtvrt, kavárnu nebo dokonce keramickou dílnu, kam jsme se rádi vraceli. Doufám, že se tam někdy zase podíváme.

První dojem po dosednutí letadla na letiště Ben Gurion v Tel Avivu byl překvapení. Před třemi lety jsme byli v Izraeli na podzim, kdy zem byla vysušená horkem, tráva byla žlutá a spíše na nás příroda působila jako polopoušť. Teď jsme přijeli na jaře, po zimě plné dešťů a studeného vzduchu. Více než překvapení to byl šok. Všude bylo zeleno, tráva, kopce, jako plevel všude kvetly bram-

boříky a celá krajina na nás působila více domácky než předtím. Dokonce jsme se zastavili v Judské poušti, která kvetla krásnými drobnými květy různých barev.

V době naší návštěvy probíhal židovský svátek Purim. Purim odkazuje na knihu Ester a oslavuje odvrácení zničení židovského národa a přerod v radostné období. Nejradostnější židovský svátek, který lze pro naši představu přirovnat ke Dni dětí, je typický hravostí, kostýmy a zábavou. Všude jsme potkávali hrající si děti v kostýmech, náměstí plná lidí, hudby a zábavy. Celá židovská čtvrť byla plná upřímného veselí. U Západní zdi jsme viděli nesčetné skupiny věřících, kteří v radostný svátek slavili Bar micva svých synů.

Po svátečních dni se vše vrátilo do všedních kolejí a my jsme si téměř s otevřenými ústy uvědomili, že v celém městě jsme snad jen dvě nebo tři skupinky turistů. Město bylo prázdné. Při minulé návštěvě se ulicemi cpaly davy lidí, turistů, poutníků či domácích. Teď jsem fotila prázdné ulice, něco, co známe z historických fotografií. Davy pravoslavných věřících, které se tlačily v každém kostele či poutním místě, aby oblíbaly zdejší ikony, byly pryč. Příkladem může být návštěva chrámu Narození páně v Betlémě, kde návštěvníci čekali ve frontách do jeskyně Narození až hodiny, a my tam šli přímo bez čekání.

Jeden večer jsme navštívili budovu starého vlakového nádraží, kam před stoletím přijel Tomáš Garrigue Masaryk. Dnes je z této budovy vytvořeno krásné místo k setkávání, plné stánků, kavárniček a galerií. Nejvíce na nás zapůsobil vstupní stan*, který byl symbolicky vyzdoben několika postavami, zastupujícími různá náboženství světa. Touto cestou poukazyval umělec na zbytečnost neshod mezi náboženstvími a touhu po vzájemné toleranci a pochopení.

Mír, toleranci, vzájemné pochopení a Boží lásku přeji vám všem.

Katka W.

*) Onen stan je na této fotografii.

TŘI SESTRY TÁTOVI

Milý tati, vždy pro mě zůstaneš vzorem v houževnatosti a pracovitosti. Vždycky jsem si vážila toho, jak se s neutuchajícím zápalem vrháš na nové výzvy. Bylo mi s tebou dobře a jelikož jsi o 45 let starší, bála jsem se, že nám není vyměřeno mnoho času – proto jsem se snažila co nejvíc ho užít společně. V posledních dvaceti letech výlety vlakem, exkurze autem na místa tvého badatelského zájmu (Kamenný most, most v Písku, Rubín), později vycházky do okolí – postupně kratší a kratší – ale my si s bariérami vždycky poradili. Těšila jsem se, že v létě zase spolu budeme pečovat o Cohenovic kočičky na „letním bytě“, že tvoje vůle k životu přemůže problémy těla jako už tolikrát. Ale zbyly jsme tu samy, tři sestry a tvoje Jaruška. Jiří Čujan senior i junior nám odešli. Mám díru v srdci.

Tvoje Dagmarka

Milý tati, chtěla bych ti poděkovat za všechno, co jsi pro nás udělal. Pamatuju si, jak jsi s námi hrával Domečku, domečku, kdo v tobě zůstává. Byl jsi medvěd, který domeček rozboří. Medvěda jsme potřebovali, protože nikdo nebyl tak velký jako ty. Bral jsi nás na Cukrák a do Chuchle a snažil ses v nás vzbudit stejnou lásku ke kamenům, jakou jsi hořel ty. Bohužel marně. Chtěl jsi, abychom se učili cizí jazyky, a to se podařilo! A měl jsi pravdu, že to je důležité! Jezdil jsi s námi na hory a honil nás na běžkách. Každý rok do Špindlu, jak jsme to měli rádi! Všichni jsme milovali tvoje proslovy na Štědrý večer. Bylo to vážné a jaksi posvátné, ale pro nás, obzvláště ve věku puberty, někdy až humorné. Vždycky ses dokázal pro věci či lidi nadchnout – ať už to bylo lesní divadlo, zahradničení, Radovan Lukavský nebo kvízy. Rozhodl ses studovat Univerzitu třetího věku, i když to bylo náročné. Na chalupě jsi nadšeně sekal trávu kosou. Od ranního kuropění, když jsme my děti ještě spaly. Se stejným nadšením jsi nám představil princip ranního otužování v potoce. Nápad dobrý, leč pod duchnami nám bylo příjemněji. Moc tam nahoře pozdravuj Jirku a držte nám spolu palce, ať to tady na zemi bez vás zvládneme co nejlépe. Moc nám oba chybíte!

S láskou tvoje dcera Milada

Milý tati, po celý ten dlouhý den, kdy jsem se v noci dozvěděla o tvém odchodu, se mi na přeskáčku objevovaly miliony momentů a situací, střípky z celého mého života, kdy jsi byl pořád nablízku. Až mě to zaskočilo, jak moc hluboký smutek se mi rozlil po těle při uvědomění, že už tě v tomhle světě neuvidím. Jsem moc vděčná za celý tvůj život, za to, jaký jsi byl. Vždy sám svůj, svérázný, opravdový, laskavý, měl jsi porozumění, byl jsi citlivý a všímal sis i věcí, které třeba druzí neviděli. Byl jsi pilný, odhodlaný a vždy jsi chtěl být užitečný a prospěšný druhým. Měl jsi rád život, zajímal ses o vše a ten zájem ses snažil předat i lidem kolem sebe. Skromnost byla také tvou ctností. Obdivovala jsem například, že jsi v důchodu, po celoživotní práci coby geolog-technik, nepohrdl prací zahradníka či metaře v pražských ulicích. Dobrovolničení byla také tvoje doména! No a kvízy, to byl tvůj život v posledních letech! Děkuju ti, tati!

Tvoje nejstarší dcera Pavla

Rozloučení s bratrem Čujanem proběhne v pátek 22. dubna v 13.30 v našem kostele. ■

JARNÍ BAZAR

Dobrovolnické centrum Fakultní Thomayerovy nemocnice, kde pomáhají i členové našeho sboru, srdečně zve na tradiční bazar.

Kdy: čtvrtek 21. až sobota 23. dubna vždy od 9 do 18 hodin.

Kde: Kaple sv. Václava v této nemocnici.

Nákupem oblečení, hraček, nádobí a dalších věcí „z druhé ruky“ podpoříte pořádání dobrovolnických aktivit pro pacienty FTN. Děkujeme!

Lenka P.

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník
Telefon: 739 244 833, 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

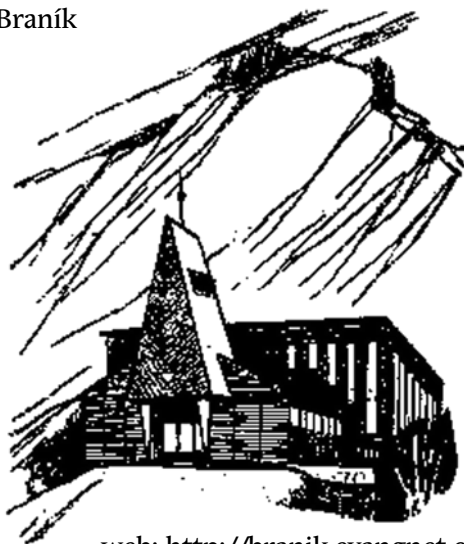
555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

*měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník
XXVIII. ročník, číslo 4/duben 2022*

Vychází zpravidla každou třetí neděli v měsíci.

Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová, Lída Holá

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Korektury: Pavlína Kroužková, David Navara

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>

Redakční uzávěrka časopisu je druhý čtvrtek v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branickabrana@gmail.com.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

detail lustru v pravoslavném místě hrobu Marie Panny
(k článku Návštěva Jeruzaléma na str. 19/20)